

عنوان مقاله:

راهبرد امنیتی امریکا و گرایش ایران به شانگهای

محل انتشار:

فصلنامه روابط خارجی، دوره 8، شماره 3 (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 30

نویسندگان:

فرزاد رستمی

مجتبی صالحی کرتویجی

خلاصه مقاله:

با فروپاشی شوروی و پایان جنگ سرد، راهبرد امنیتی امریکا تا سال ۲۰۰۰ به دلیل نبود یک دشمن مشخص، دستخوش ابهامی اساسی شد و این خلاء راهبردی، این کشور را به جست و جوی هستی شناسی جدیدی در عرصه سیاست بین الملل وادار ساخت. پس از حادثه ۱۱ سپتامبر ۲۰۰۱، سیاست مبارزه با تروریسم در راهبرد امنیتی امریکا نقش برجسته ای پیدا کرد؛ این رویکرد، با تهاجم امریکا به افغانستان (۲۰۰۱) و حمله به عراق (۲۰۰۳) نمود عینی یافت و منجر به حضور گسترده تر این کشور در منطقه، به ویژه در مرزهای ایران شد. در عین حال، دولت امریکا همواره ایران را در لیست دولت های حامی تروریسم قرار داده و در این راستا پیوسته ایران را به حمله نظامی تهدید می کند. در چنین شرایطی است که ایران درصدد عضویت در سازمان همکاری شانگهای برآمده است و مسئله اصلی این نوشتار این است که نقش راهبرد امنیتی امریکا در گرایش ایران به این سازمان چه بوده است؟ در پاسخ به این سؤال، فرضیه نوشتار حاضر نیز تغییر راهبرد امنیتی امریکا در خاورمیانه را عامل موثر در گرایش ایران به عضویت در سازمان همکاری شانگهای می داند؛ فرضیه ای که در این مقاله تصدیق می شود. روش تحقیق در این پژوهش توصیفی- تحلیلی است و ابزار نظری برای تبیین فرضیه این پژوهش نیز، نظریه رئالیسم تدافعی است.

کلمات کلیدی:

راهبرد امنیتی امریکا، معمای امنیت، رویکرد تدافعی ایران، موازنه تهدید، سازمان همکاری شانگهای

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1217413>

